

20

Finne-Gubbens wisa.

Finne-Gubbens fråga?

1. Sköna jungfru, lilla wänsko,
Hör på finnegubbens tal,
Mino prata uppå finsko,
Är ni nu åt gubben fal?
Så will mino till er fria,
Wackra jungfru ge mig ja.
I min håg mån' jungfrun klia
Ty will mino fino ha.

2. I skull ej i Finland smälta
Mino gå i go för det,
Uti panno sku wi smälta
Björnafett och ister med,
Doppa med de sura limpo
Steka rofwor natt och dag
Äta rofwemos och klimpo,
Lefwa som i gästbådslag.

3. I skull ej i Finland frysa
Eller ha af köld nå'n harm;
Björnskins-fäll och luden mössa
Sku' er wärma på min arm,
Hårskins-strumpor, Wårdskins-wantar,
Wargskinströja, Lapplands skor.
Kringom halften Räfwe-rompa
Bruka mino der jag bor.

4. Sköna jungfru hafwer mycket
Godt att få i Finneland.

Låt mig komma i ert tycke
 Räck mig er snöhwita hand,
 Så blir gubbens saker goda
 Segla hem på skutan sin,
 Säga så för far och mora
 Jag fick lilla wänsko min.

~~~~~
 Jungfruns swar.

1. Nej fåsängt har du dig inbillat
 Att en unger jungfru will,
 Gammal gubbes tillbud gilla,
 Nej, jag är för god dertill.
 Under du så djerft törs wåga
 Dig att fria just till mig
 Förrän du en klof fick fråga
 Om det skulle rimma sig.

2. Åh! den mat som du tillreder
 Lär wäl smaka underlig
 Annorleds är mina seder,
 Mos och klimpar sjelf åt dig:
 Nej gubbe, haf din sura limpa,
 Doppa ither bäst du will.
 Då war jag som du en simp
 Om jag dig skull' höra till.

3. Tänk den gamla stutapellen
 Ber mig sofwa på sin arm,
 Och will under Björnskins-fällen
 Trycka mig intill sin barm.
 Nej om ingen karl mer wore
 Kringom hela werldens ring,
 Jag likwäl dig toker store
 Hölle just för ingenting.

4. Han will ge mig Harfskinsstrumpor,
 Åh! jag kan just blifwa sjuf;

Och om halfen Räfwe-rumpor,
 Dertill har jag nättelduf.
 Harfskinsstrumpor dig n'ål pasfar,
 Som är gammal, fall som sten;
 Silkesstrumpa bättre pasfar
 An ett Harfskin på mitt ben.

5. Fria du man till din finska,
 Hon kan stå dig bättre an;
 Som kan prata din Latinnska
 Med den du bäst samsjas kan.
 Sätt på henne wargskins tröja
 Ja om du will Lapplands skor;
 Men mitt sinn skall aldrig böjas
 Efter modet der du bor.

6. Segla nu hem på din skuta
 Se'n du fått behörigt swar,
 Du kan sjelfwer se och sluta
 Att du är en djerfwer karl,
 Som törs wåga mig begära,
 Dumma jöns som intet ser.
 Min person skall bli en ära
 För en hurtig kawaljer.

1. O tyta erfamhet, hwar skall jag nöjen finna,
 Bland sorg, som ingen wet, skall mina dar förswinna;
 En öörda tung som sten, mig möter hwart jag går,
 Bland tusen finns knappt en, som kärlek rätt förstår.

2. Ett rent och redbart sinn' är allt hwad dyg-
 den skänker.
 Och så en trogen wän, som wet hwad hjertat tänker;
 En sådan trogen wän är mycket mer än rar,
 Hwar skall man finna den som desja dygder har.

3. Emellan dig och mig det tändes upp en låga,
 Det tändes upp en eld som är en daglig plåga;

Men en storm innan kort Bläste luftflotten
bort. Med en räddande planka i hand Snart för
lifwet jag stred, Då en bölja så vred Brakte mig
på en främmande strand.

Nu war krossadt mitt mod, Der jag skepps-
bruten stod Och ångrade djupt mina fel. Den
tår som du grät Då ditt hem jag förlät, Kära mo-
der, låg tung på min själ.

Uck! om blott jag förmått, Till din hydda jag
gått; Men oß stilde omätliga haf. Jag war biltog
och arm, Men wid windarnes larm Ut till sjöf jag
mig åter begaf.

Men min gyllene dröm, Som en spån på en
ström Flydde bort med min ynglingahåg, Men en
långtan så warm, med en klappande barn Mot den
älskade norden jag såg

Länge segla jag fick, Förrän hemåt det gick
Öfwer swallande vågor i dans. Nu en man står
jag här I bland hembygdens skär Uti morgonens
skimrande glans.

Swarken gods eller guld För jag hem moder
huld! Jag är fattig som fordom jag war. Men min
gyllene dröm. Och mitt arbetes lön Skall förljuswa
min ålderdoms da'r

Huru rörd, huru fäll Ser jag åter ditt tjäll:
Solen skine så grant på deß wägg. Moder! fjer-
ran ifrån Kommer åter din son, Bliß ej rädd för
hans yfwiga skägg!

Genom tårar jag ber, Men, o Gud! om ej
mer Jag min moder i lifwet får se, Är jag glader
igen, Då blir hafwet min wän, Som min tro jag
i döden will ge.

Om min bön når dit opp, Himmel! swik ej
mitt hopp, Som i mödornas tyngd war min tröft.
Efter ånger och strid Gif mig hem gif mig frid
Och förlåtelse wid hennes bröft.

Nu jag slutat min färd Och jag ser från din
härd Röken högt emot himmelen går, Dörren öppen,
o säg? Är det willa, o nej! Der på trappan ju
moder min står.

Hennes öga mig ser, Se hon ilar hit ner, O
du, Allgode! styrka mig gif. Moder! ljufwaste namn,
Denna stund i din famn Är den ljufwaste stund i
mitt lif.

Sjömannens afsked från hemmet.

H a n:

Farwål! men så du, hulda, får ej bäsfa,
Fast jag måste bort från älskad hamn,
Utt ut på hafwets mörka vågor swäfwa,
Då du har lugn i liten hyddas famn. :;

H o n:

Min älskade, jag mäktar ej att qwäfwa
Den djupa smärta, som intar mitt bröst,
Mitt hjerta ständigt skall af oro bäsfa
Wid saknaden af dig min enda tröft. :;

H a n:

När wären ler härnäst och vågor gunga
Mig till den hamn der all min sällhet war,
Jag kysfer dig och då skall hjertat sjunga
Utt jemnt, uti din lilla hydda qwar. :;

H o n:

Den ljufwa wären will jag nöjd förbida,
Fast du blir långt fjerran från mig skild;
Och hwad jag än af saknaden må lida,
Blir ljust när jag får återse din bild, :;

H a n:

När söderns sol på mina kinder glöder,
Jag under palmers kronor wänligt ler
Utt negerbarnens dans; tro ej i söder,
Nej, i din hydda, då min tanke är. :;

H o n:

Glöm ej de dyra löften du mig swurit,
Då föderens nöjen will förtjusaf dig,
Att ej den kärlek jag så ren dig burit
Förbyter sig i törnen på min stig. :;

H a n:

O, darra icke så, ty hafwets bölja
Ej söndra kan vår kärleks warma tro;
Swarthän jag går, dig mina tankar följa,
De ständigt i din lilla hydda bo. :;

H o n:

Jag will ej darra, jag will endast sända
Till himmelen för dig min warma bön,
Att hwarhelst din resa än må lända,
En lycklig hemkomst blir din kärleks lön. :;

H a n:

Farwål, åt Gud jag mig nu öfwerlåter,
Hans milda hägn, skall jemnt min stjerna bli,
Mitt hjerta säger att jag ser dig åter.
Och än en kyß; förrän jag skiljs från dig. :;

H o n:

Adjö, farwål! kanske för sista gången,
Jag dig till affked räcker nu min hand,
Adjö farwål, du icke finner mången
Som älskar dig så högt i lifwets land. :;

H a n:

Adjö, farwål i höga berg och dalar,
Der jag har trampat på min barndomsstig
Adjö, farwål! I himlens höga salar,
Om icke här, jag der skall träffa dig. :;

Säljes i Bokhanden N:o 41 Unionsg.